

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121227739
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6121227739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 53 255 739 proti žalovanému I. K., nar. XX.X.XXXX, štátnemu občanovi Slovenskej republiky, bytom Ladce, Cementárska 160, zastúpenému Občianske združenie OPOS, so sídlom Trenčianska Teplá, A. Hlinku 1084/24A, IČO 51 147 688 o zaplatenie 20.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 14Csp/18/2021-133 zo dňa 09. júna 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 20.000,- eur, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 16.722,62 eur od 25.06.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku /výrok I./ a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému právo na náhradu trov konania 100 %, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením /výrok II./.

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 20.000 eur spolu s úrokom z omeškania 5,00% ročne zo sumy 16.722,62 eur od 25.6.2019 do zaplatenia s odôvodnením, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 24.6.2019 postúpil naňho postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. uplatnenú pohľadávku voči žalovanému, keď žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 21.10.2014 zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky-úver. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú jej súčasťou. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy a postupca podaním zo dňa 6.3.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 4.3.2019, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 21.197,58 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 16.722,62 eur, z riadneho úroku vo výške 3.934,63 eur, z úroku z omeškania vo výške 479,01 eur a poplatkov vo výške 61,32 eur. Žalovaný po postúpení pohľadávky do podania žaloby vykonal úhrady: dňa 10.10.2019 sumu 10 eur a dňa 12.12.2019 sumu 15 eur. Žalovaná

suma 20.000 eur predstavuje neuhradenú istinu vo výške 16.697,62 eur, neuhradený riadny úrok vo výške 3.302,38 eur. Zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 1.172,58 eur, ktorá pozostáva z neuhradeného riadneho úroku 632,25 eur, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 479,01 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 61,32 eur si žalobca v konaní neuplatňuje.

3. Súd vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že žalovaný a právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO 00 151 653 uzavreli dňa 21.10.2014 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5063668107. Právny predchodca žalobcu sa zaviazal poskytnúť žalovanému spotrebný bezúčelový úver vo výške 20.000,- eur s fixnou úrokovou sadzbou 9,90% ročne, ktorý mal žalovaný splácať v 120-tich mesačných splátkach po 276,04 eur vždy k 17-temu dňu v kalendárnom mesiaci počnúc dňom 17.12.2014 a poslednou splátkou dňa 17.11.2024. Forma splácania bola dojednaná odpísaním z účtu pre splácanie, pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 11,42%, priemernej hodnote RPMN na trhu vo výške 10,34% a s tým, že dlžník mal celkovo na úver zaplatiť sumu 33.148,46 eur. Žalovaný z celkového dlhu uhradil sumu 8.558,78 eur, čo nebolo sporné, nakoľko žalovaný uvedenú skutočnosť nenamietal. Dňa 1.2.2019 banka oznámila žalovanému, že ku dňu 1.2.2019 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 5.420,43 eur a žiadala, aby v lehote najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy dlh uhradil na číslo účtu, uvedené v oznámení. Zároveň ho upozornila, že ak dlh v lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Pohľadávka uhradená nebola a preto banka dňa 6.3.2019 listom vyhlásila ku dňu 4.3.2019 mimoriadnu splatnosť úveru z dôvodu porušenia bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery SLSP, a.s. s účinnosťou od 1.1.2015 v aktuálnom znení - omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace a zároveň vyzvala žalovaného na úhradu dlhu v lehote 15 dní na číslo účtu uvedené v oznámení, čo žalovaný neurobil. Dňa 26.3.2019 Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila listom žalovanému, že pohľadávka banky zo zmluvy č. 5063668107 je splatná v celom rozsahu a predstavuje ku dňu 26.3.2019 sumu 20.458,37 eur s tým, že ak dlh žalovaný neuhradí, banka postúpi pohľadávku tretej osobe. Zásielku o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu žalovaný prevzal dňom 11.3.2019. Dňa 24.6.2019 bola pohľadávka zo zmluvy o úvere proti žalovanému postúpená na žalobcu a žalovanému bola táto skutočnosť oznámená listom zo dňa 29.6.2019. Ku všetkým dokumentom boli predložené podacie hárky, takže je nepochybné, že všetky písomnosti boli riadne vyhotovené a bankou žalovanému doručované poštou na adresu, uvedenú v zmluve o úvere.

4. Tieto skutočnosti súd posúdil podľa § 524, § 525 ods.2, § 565, § 100 ods. 1, § 101, § 102, § 103, § 517 ods.1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 52 ods.1 až 4, § 53 ods.1, ods.4 písm. b), ods.5 a 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 22.12.2015, podľa § 89 ods.1 a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase podpisu zmluvy), § 9 ods. 2, 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.3.2015 a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Podľa posúdenia súdu postup pri postúpení pohľadávky voči žalovanému na žalobcu bol vykonaný v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách ako aj s § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, vrátane § 524 nasl. Občianskeho zákonníka. Právny predchodca žalobcu nepochybne postúpil pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom ku dňu 24.6.2019 bol žalovaný s platením v omeškaní v počte 762 dní (čo je viac ako zákonom požadovaných 90 kalendárnych dní) v súlade s platným právnym poriadkom; na subjekt so sídlom v Slovenskej republike, takže námietka o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na vymáhanie dlhu zo zmluvy o úvere, ktorý je predmetom sporu, nie je opodstatnená. Žalobca je veriteľom žalovaného na základe platne postúpenej a riadne zosplatennej pohľadávky. Žalovaný ďalej namietal neurčitosť právneho úkonu - výzvy na úhradu dlhu, ktorá predchádzala zosplateniu dlhu ku dňu 1.2.2019 a ktorá neurčitosť mala spočívať v tom, že v nej nie uvedená konkrétna splátka, s ktorou je dlžník v omeškaní. Podľa súdu táto námietka nebola opodstatnená. Neuhradená pohľadávka banky ku dňu 1.2.2019 predstavovala presne stanovenú čiastku, uvedenú v prvom odseku listu a to sumu 5.420,43 eur, ktorú banka požadovala do 15 dní od doručenia listu uhradiť, v opačnom prípade dlžníkovi hrozilo odňatie dohodnutých splátok a predčasná splatnosť dlhu, na čo bol dlžník v tejto výzve taktiež písomne upozornený. Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaný mal zaplatiť 120 splátok po 276,04 eur a teda keď banka dňa 1.2.2019 žiadala uhradiť sumu 5.420,43 eur jednoduchým matematickým prepočtom (5.420,43 eur : 276,04 eur) sa dá zistiť, že tomu zodpovedá počet 19,63 neuhradených splátok. Banka mohla podľa bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok zosplatiť dlh pre ktorúkoľvek neuhradenú splátku, s ktorou bol dlžník v omeškaní viac ako 3 mesiace. Ak vo výzve zo dňa 1.2.2019 už bol dlžník s platením v omeškaní za viac ako 19 splátok, k tomuto dátumu bola najneskôr splatná splátka s ktorou bol dlžník viac ako 3 mesiace v omeškaní splátka splatná dňa 17.9.2018. Žalovaný ďalej namietal premičanie uplatnenej pohľadávky. Súd uviedol, že ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje všeobecnú dĺžku premičacej lehoty, ktorá platí v prípadoch, ak zákon pre jednotlivé práva nemá osobitnú úpravu, teda inú dĺžku premičacej doby, alebo

odlišný začiatok jej plynutia, ako je to v prípade úhrady dlhu v splátkach. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka v prípade, ak zmluvné strany dohodli plnenie dlhu v splátkach, každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, pre každú z nich plynie samostatná premlčacia lehota, čo však už neplatí vo vzťahu k tým splátkam, ktoré sa stali splatnými na základe využitia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k zosplatenému dlhu mimo už splatných splátok teda nastáva situácia odlišná, a premlčacia lehota vo vzťahu k týmto neuhradeným splátkam plynie odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, ktorá vyvolala zosplatenie dlhu. Pokiaľ ide o spotrebiteľské zmluvy je však potrebné zohľadniť osobitnú právnu úpravu, ktorá vyplýva z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie zaviedlo novú podmienku výlučne na spotrebiteľské zmluvy, keď možnosť veriteľa žiadať o zaplatenie celej zostávajúcej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (teda možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ), je viazaná nielen na samotné omeškanie s úhradou splátky, ale aj na právnu udalosť, ktorou je uplynutie 3 mesiacov omeškania s úhradou tejto splátky. Súčasne platí pre veriteľa tiež povinnosť upozorniť dlžníka na možnosť zosplatenia dlhu aspoň 15 dní pred uplatnením tohto práva. Z uvedeného plynie, že v prvý deň omeškania s úhradou splátky nie je veriteľ oprávnený uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a pristúpiť k zosplateniu dlhu vyžaduje, aby k právnej skutočnosti omeškania dlžníka k úhradou splátky sa pripojila aj právna udalosť uplynutia 3 mesiacov, avšak právny predchodca žalobcu mal zmluvne dojednanú dobu zosplatenia dlhu až v prípade omeškania po dobu viac ako 3 mesiace. Preto až so zohľadnením uvedenej zmluvnej doby je možné uvažovať o práve veriteľa domáhať sa svojho práva na súde tak, ako to predpokladá § 100 v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného plynie, že premlčacia doba v prípade spotrebiteľských zmlúv u predčasne zosplateného dlhu začína plynúť až po troch mesiacoch omeškania od splatnosti splátky. Z vyššie uvedeného tiež vyplýva, že pokiaľ malo dôjsť k uplatneniu práva veriteľa pre omeškanie žalovaného s úhradou splátky splatnej dňa 17.9.2018, veriteľ mohol pristúpiť k zosplateniu zostatku dlhu najskôr po uplynutí zmluvne dohodnutých viac ako 3 mesiacov omeškania t.j. po 17.12.2018. Za situácie, že predčasná splatnosť dlhu bola viazaná na splátku splatnú 17.9.2018, mohlo dôjsť k premlčaniu nároku žalobcu u zosplatených splátok najskôr od 18.12.2021 (17.12.2018 + 3 roky) a keďže žalobu podal 22.1.2021, k uplynutiu premlčacej doby za takých okolností nemohlo dôjsť. K predčasnej splatnosti dlhu, t.j. k strate výhody splátok nedochádza automaticky, ale vyžaduje sa prejav vôle veriteľa, že tento právny následok chce uplatniť a tým je práve výzva na úhradu celého dlhu. Toto právo mohol veriteľ využiť do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, v danom spore za situácie, že splátky boli splatné 17.deň v mesiaci, do 17.3.2019 a právo uplatnil včas, dňa 4.3.2019. Nárok žalobcu teda nie je premlčaný. Súd preskúmal obsah zmluvy o úvere a konštatoval, že táto obsahuje všetky zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch požadované náležitosti a plnenie, obsiahnuté v žalobnom nároku nevychádza z neprijateľných zmluvných podmienok. Už bolo judikované (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. júna 2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020, Zdroj: Najvyšší súd SR; tvorba právnej vety: najpravo.sk), že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. V danom prípade mal žalobca uhradiť istinu- požičaných 20.000 eur v 120-tich splátkach po 276,04 eur, pri úroku 9,90% ročne, teda celkove sumu 33.148,46 eur. Žalovaný uhradil na dlh doposiaľ sumu 8.558,78 eur, teda žalobca má právny nárok na zaplatenie sumy 24.589,68 eur (33.148,46 eur - 8.558,78 eur) spolu so zmluvne dojednaným úrokom z omeškania, ktorý je totožný so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne z dlžnej sumy 24.589,68 eur od 27.3.2019 do zaplatenia (11.3.2019 + 15 dní po doručení výzvy o predčasnom zosplatení dlhu). Dňom nasledujúcim po márnom uplynutí lehoty na plnenie uvedený vo výzve o zosplatení dlhu (26.3.2019) teda od 27.3.2019 bol žalovaný s plnením dlhu v omeškani a preto veriteľovi vzniklo právo požadovať popri plnení aj úrok z omeškania vo výške podľa § 517 ods.2 Obč. zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vo výške 5,00% ročne. Žalobca žalobou požadoval priznať len sumu 20.000 eur s úrokom z omeškania 5,00% ročne z istiny 16.722,62 eur od 25.6.2019 do zaplatenia, čo je menej, než mu patrí a preto súd žalobe vyhovel.

5. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len CSP/. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu a preto mu súd priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Podľa neho súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka, zákona o bankách, zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch a následne vec nesprávne právne posúdil. Nezaoberal právnu otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru ani skutočnosťami namietanými žalovaným. Odôvodnenie rozhodnutia je z hľadiska posúdenia nároku arbitrárne/nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci /

§ 181 ods. 2 CSP/, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam do tej miery, že bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pričom vzniknuté nedostatky nemožno za žiadnych okolností napraviť v odvolacom konaní. Súd sa nedostatočne zaoberal nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Súd sa mal v prvom rade zaoberať otázkou, či došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 o bankách a to, či bol žalovaný zo strany právneho predchodcu riadne vyzvaný v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na úhradu dlžnej splátky, čo má následne vplyv na zosplatnenie úveru. V danej veci žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie uvedeného zákonného postupu, t.j. že právny predchodca žalobcu ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaného na úhradu dlhu a ktorý bol napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní. Pri rozhodovaní v tomto spore bolo potrebné vychádzať aj z ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V prípade, ak by postúpenie bolo v rozpore so zákonom, bol by daný dôvod na aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Napokon špeciálna úprava v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti je v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V zmysle § 565 prvej vety Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Na základe uvedeného proces postúpenia pohľadávky zo strany veriteľa, ktorým je banka, je nasledovný: Ak nastala splatnosť spotrebiteľom neuhradenej splátky, odo dňa jej splatnosti musí prejsť doba 3 mesiacov omeškania s platením dlhu zo strany spotrebiteľa. Pred samotným postúpením pohľadávky musí banka preukázateľne vyzvať dlžníka na zaplatenie (§ 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách) a dodržať aj špeciálne ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t.j. upozorniť dlžníka, ktorý je spotrebiteľom, na to, že po 15 dňoch si uplatní právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej svojej pohľadávky (tzv. „zosplatnenie“ celého dlhu), ak dovtedy ešte nenastala konečná splatnosť dlhu, a to v súlade s dohodou oboch zmluvných strán a v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Až potom môže celú tzv. zosplatnenú pohľadávku postúpiť inému subjektu. Je zrejmé, že banka pri spotrebiteľskom úvere nemôže postúpiť len časť nesplateného dlhu (napríklad 1 splatnú splátku), ale pred postúpením buď musí vyčkat' konečný termín splatnosti dlhu (s rizikom vystavenia sa možnému premlčaniu jednotlivých splátok) alebo urobiť jednostranný právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie niektorej splátky za vyššie uvedených podmienok. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať, ale z celého kontextu ustanovenia možno vyvodiť, že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Táto 15-dňová lehota môže teda najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, t. j. nasledujúci deň po dni, ktorý bol dohodnutý ako deň splatnosti splátky. Občiansky zákonník je v ustanovení § 565 v porovnaní s ustanovením § 53 ods. 9 nejednoznačný, pretože posledná veta § 565, podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ (dodávateľ) použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky, je v rozpore s uzákonenou 3-mesačnou lehotou v § 53 ods. 9. Za tohto legislatívneho stavu poslednú vetu § 565 pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno. To znamená, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené tie podmienky, ktoré sú uvedené v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade a z predložených dôkazov vyplýva, že veriteľ - dodávateľ - uvedené zákonné podmienky pred postúpením pohľadávky nedodržal. Ak zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky na inú osobu nie sú splnené, pohľadávka banky je nepostupiteľná. V konaní bolo preukázané, že banka výzvou zo dňa 01.02.2019 oznámila žalovanému, že je v omeškaní so splácaním jej pohľadávky ku dňu 01.02.2019 vo výške 5.420,43 eur a zároveň ho upozornila, že

ak dlžnú sumu neuhradí najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy, tak bude banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Následne listom zo dňa 06.03.2019 banka oznámila žalovanému vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, avšak neuviedla pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky splatnej určitého dňa vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru. Keďže pohľadávka zo zmluvy o úvere sa automaticky nestáva splatnou v celom rozsahu v dôsledku nezaplatenia niektorej splátky, ale len v dôsledku jednostranného právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu s jasnou formuláciou, že veriteľ tak činí pre nezaplatenie konkrétnej splátky v dohodnutej lehote so žiadosťou o zaplatenie celého dlhu, tak je potrebné skúmať, či oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka dostatočne určité a teda či je platným právnym úkonom a je potrebné skúmať aj predchádzajúci proces týkajúci sa upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V dôsledku toho, že uvedené zákonné ustanovenia pred postúpením pohľadávky banky terajšiemu žalobcovi neboli dodržané, žalovaný má za to, že právny úkon postúpenia je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Keďže v tomto prípade nedošlo k riadnemu zosplateniu spotrebiteľského úveru, tak následne nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu celej pohľadávky vyplývajúcej z predchádzajúceho zosplatenia úveru na žalobcu. Žalobca teda v tejto veci nebol aktívne legitimovaný, a práve z toho dôvodu bolo potrebné žalobu zamietnuť. Podľa žalovaného sa súd nedostatočne zaoberal aj otázkou bezúročnosti úveru. V tomto konaní ide o spor spotrebiteľský a súd mal podrobne vyhodnotiť či je zmluva v poriadku alebo je pre absenciu povinných zmluvných náležitostí v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. § 11 ods.1, 2 úver bezúročný a bez poplatkov, pretože v konečnom dôsledku súd priznal žalobcovi aj úroky zo zmluvy, ale svoj právny názor neodôvodnil. Podstatnou náležitosťou spotrebiteľského úveru je údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V tomto smere slovenský zákon ide nad rámec Smernice č. 2008/48/ES a celkom jednoznačne požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere definovala tak splátky istiny ako aj splátky úrokov a splátky iných poplatkov. V predmetnej zmluve je absencia obligatórnych náležitostí v zmysle zákona viac (nesprávna RPMN, adresa predávajúceho kde si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu ako i absencia termínu konečnej splatnosti úveru). Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie mu neposkytol ako spotrebiteľovi náležitú ochranu ex offo, ako mu to vyplýva zo zákonnej úpravy. Neposúdil všetky relevantné otázky pre správne a spravodlivé rozhodnutie vo veci a tiež procesne pochybil, ak nevykonal dôkazy, o ktoré žalovaný žiadal. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. K odvolaniu žalovaného žalobca písomne uviedol, že žalovaný v odvolaní neuviedol skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by sponchýňovali nárok žalobcu. Žalobca sa s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie stotožňuje a navrhol ho potvrdiť.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré viedli k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

10. V prvom rade sa odvolací súd musí vyjadriť k námietke žalovaného, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, či tento splnil svoju povinnosť podľa § 181 ods. 2 CSP, teda či určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a či uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Podľa odvolacieho súdu konajúci súd o splnení, či nesplnení takejto povinnosti nemusí v odôvodnení svojho rozsudku nič uvádzať. Takýto údaj je pre rozhodnutie vo veci samej a jeho odôvodnenie irelevantný, žiadny právny predpis jeho uvedenie v odôvodnení rozhodnutia súdu nevyžaduje. Podstatné je len to, či konajúci súd si uvedenú povinnosť splnil alebo nie. V danej veci z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 09.06.2021/práve zo zápisnice by takáto skutočnosť mala vyplývať, keď k jej

plneniu dochádza na pojednávaní súdu/ vyplýva, že súd prvej inštancie uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Neuviedol síce, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, ale toto nemožno považovať za také porušenie procesných práv strán sporu, ktoré by malo za následok porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces a ktoré by potom malo viesť k odstráneniu takéhoto pochybenia odvolacím súdom alebo ak by to nebolo dobre možné, k zrušeniu napadnutého rozhodnutia. Ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 2Obdo/56/2020 z 28. 12. 2020, cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Odvolací súd preto v intenciách danej veci uzatvára, že čiastočné nesplnenie povinnosti podľa § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie nevedlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a preto nebolo dôvodom, aby odvolací súd sám toto procesné pochybenie neprával alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Pokiaľ ide o vecné odvolacie námietky žalovaného, odvolací súd po preskúmaní veci uvádza, že ani tieto neboli dôvodné.

12. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a Slovenskou sporiteľňou, a.s. /27.09.2012/ (ďalej len "zákon o bankách") ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že žalobca v spore preukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je podmienkou platného postúpenia bankovej pohľadávky na tretiu osobu a) písomná výzva banky alebo pobočky zahraničnej banky klientovi na splnenie jeho peňažného záväzku a b) nepretržité omeškanie dlžníka so splnením čo len časti jeho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky dlhšie ako 90 kalendárnych dní a to napriek výzve banky. Uvedené podmienky musia byť pri postúpení bankovej pohľadávky na tretiu osobu kumulatívne splnené, pričom doba omeškania klienta banky so splnením čo len časti jeho peňažného záväzku, nepretržitých 90 dní, musela nastať až po doručení výzvy banky na splnenie dlhu klientovi. Takýto výklad uvedeného zákonného ustanovenia bol odobrený aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018.

14. Žalobca v spore predložil výzvu svojho právneho predchodcu Slovenskej sporiteľne, a.s. adresovanú žalovanému zo dňa 01.02.2019 na úhradu omeškaných splátok úveru, ktorou bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie svojho omeškaného dlhu a zároveň upozornený, že ak dlžnú sumu neuhradí, je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, čím sa jeho pohľadávka stane splatnou v celom rozsahu a žalovaný stratí výhodu splátok. Žalobca zároveň preukázal, že táto výzva bola žalovanému zaslaná poštou na adresu jeho bydliska uvedenú v zmluve o úvere, ktorá je totožná s adresou bydliska, ktorú si žalovaný sám označuje vo svojich podaniach. Výzva právneho predchodcu žalobcu sa teda dostala týmto spôsobom do sféry dispozície žalovaného a je preto potrebné považovať ju za doručenu.

15. Ďalej bolo z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie preukázané, a žalovaný to nijako nerozporuje, že po uvedenej výzve právneho predchodcu žalobcu žalovaný svoj dlh na omeškaných splátkach úveru nezaplatil. Listom zo dňa 06.03.2019 preto právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Tento list bol preukázané doručený žalovanému dňa 11.03.2019, ako o tom svedčí

doručenka predložená žalobcom. Od výzvy právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie omeškaného dlhu /01.02.2019/ po vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru /06.03.2019/ uplynulo nepochybne viac ako 15 dní. S ohľadom na výšku omeškaného dlhu žalovaného v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru /20.376,37 eur/ a výšku dojednaných mesačných splátok úveru /276,04 eur/ je tiež úplne zrejmé, že v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bol žalovaný v omeškaní s niektorými splátkami úveru po dobu viac ako 3 mesiace /suma omeškaného dlhu predstavuje viac ako 70 mesačných splátok úveru, teda žalovaný bol v tom čase v omeškaní so splácaním úveru už viac ako 70 mesiacov/.

16. Zo strany právneho predchodcu žalobcu boli teda dodržané všetky podmienky vyhlásenia mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje, že ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17. Čo sa týka určitosti uvedených právnych úkonov právneho predchodcu žalobcu, z pohľadu žalovaným namietaného neuvedenia konkrétnej omeškanej splátky úveru /výzva na zaplatenie omeškaného dlhu/, resp. konkrétnej omeškanej splátky úveru, pre ktorú veriteľ vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru /vyhlásenie mimoriadnej splatnosti/, podľa odvolacieho súdu sú tieto právne úkony dostatočne určité a z tohto pohľadu platné. Žiadny všeobecne záväzný právny predpis nestanovuje takéto osobitné náležitosti uvedených právnych úkonov, ktoré vyžaduje žalovaný. Samotná výzva na zaplatenie omeškaného dlhu nie je pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti ani zákonom vyžadovaná. Postačuje upozornenie veriteľa dlžníkovi na možnosť využitia práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť / § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka/. Ani pre samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zákon /§ 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka/ nevyžaduje uviesť, pre ktorú omeškanú splátku vyhlasuje veriteľ mimoriadnu splatnosť. Táto skutočnosť nemá na platnosť a účinnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti žiadny vplyv, relevanciu. Rozhodujúcou sa stáva až v okamihu námietky premlčania zo strany dlžníka, pretože pre prípady, kedy sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným, splatným celý dlh stanovuje Občiansky zákonník v § 103, druhá veta, osobitné pravidlo pre začiatok plynutia premlčacej doby zosplatneného dlhu. V zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Premlčacia doba práva na zaplatenie takéhoto zosplatneného dlhu sa teda začína skôr ako dôjde k zosplatneniu dlhu. Začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatnený. Preto má uvedenie omeškanej splátky, pre ktorú vyhlasuje veriteľ mimoriadnu splatnosť celého dlhu svoj význam. Ak veriteľ vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti uvedie presne omeškanú splátku, pre ktorú zosplatnil celý dlh, je bez ďalšieho zrejmé odkedy začala premlčacia doba práva na zaplatenie zosplatneného dlhu plynúť. Ak však veriteľ sám vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu neurčil, pre ktorú omeškanú splátku dlhu vyhlasuje predčasnú splatnosť, nie je síce možné bez ďalšieho určiť od splatnosti ktorej splátky je potrebné počítat plynutie premlčacej doby ale aj táto situácia má svoje riešenie. V takýchto prípadoch je dôvodné počítat počiatok premlčania práva na zaplatenie zosplatneného dlhu od splatnosti tej omeškanej splátky dlhu, ktorej termín splatnosti je najbližší ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti dlhu za dodržania lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Takýto postup vychádza z prezumpcie platnosti právneho úkonu mimoriadneho zosplatnenia dlhu a zároveň predstavuje spravodlivé usporiadanie vzájomného vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom. Z uvedeného potom vyplýva, že ani k riadnemu posúdeniu premlčania mimoriadne zosplatneného dlhu nie je nutné vyžadovať uvedenie konkrétnej omeškanej splátky dlhu, pre ktorú bol mimoriadne celý dlh zosplatnený v právnom úkone veriteľa - vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu.

18. Odvolací súd tak dospel rovnako ako súd prvej inštancie k záveru, že právny predchodca žalobcu platne a účinne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, ktorý žalovaný čerpal.

19. Za rovnako platné a účinné považuje odvolací súd po preskúmaní veci aj postúpenie samotnej pohľadávky voči žalovanému z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu. Menovaná banka postupovala pohľadávku, ktorá bola celá splatná /viď. vyššie/, pred postúpením dlžníka-žalovaného vyzvala na splnenie jeho záväzku /viď. výzva zo dňa 01.02.2019, ktorá zároveň obsahovala upozornenie dlžníka podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka/ a dlžník-žalovaný bol napriek tejto výzve v čase postúpenia /24.06.2019/ nepretržite v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke dlhšie ako 90 kalendárnych dní /už v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti to bolo viac ako 70 mesiacov/. Boli tak splnené všetky zákonné podmienky platného postúpenia bankovej pohľadávky na tretiu osobu a v tomto zmysle má žalobca v spore aktívnu vecnú legitimitáciu.

20. Nedôvodné boli podľa odvolacieho súdu aj ďalšie odvolacie námietky žalovaného ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaný namieta, že zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať

k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ktorú náležitosť zmluvy vyžadovalo ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy /21.10.2014/. Tu odvolací súd uvádza, že z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) uvedeného zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa názoru opakovane vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky (rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23. apríla 2018, 5Cdo/132/2017 z 29. októbra 2018, 7Cdo/98/2018 z 30. januára 2019 ale aj rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/101/2019 a 7Cdo/112/2019/ uvedené ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá účelu smernice, právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Biróovej (ďalej aj „rozsudok ESD“) a tiež účelu samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ uvedené ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. Nie je preto potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala rozpis splátok úveru na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

21. Čo sa týka ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absenciu žalovaný v odvolaní namieťa, ani tu nebolo jeho odvolanie podľa odvolacieho súdu dôvodné. Žalovaný uvádza, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávny údaj o RPMN úveru. Toto tvrdenie žalovaný nijako nekonkretizuje, neuvádza vlastný výpočet, či konkrétny údaj o RPMN úveru, ktorý je podľa neho správny. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie potom sám takúto nesprávnosť údajov o RPMN úveru v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere sám nezistil. Žalovaný ďalej uviedol, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje ďalšie obligatórne zákonné náležitosti - adresu predávajúceho, kde si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu a termín konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ ide o adresu predávajúceho, kde si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť /§ 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy 21.10.2014/, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver. V zmluvnom vzťahu, tak nefiguroval žiadny predávajúci. V predmetnej zmluve o úvere potom nemohla byť uvedená nijaká adresa predávajúceho na reklamáciu alebo sťažnosť (veriteľ úver nepredáva, lež poskytuje). Adresa predávajúceho na reklamáciu alebo sťažnosť by bola povinne vyžadovaná vtedy, ak by bol žalovanému poskytnutý účelový úver na kúpu tovaru. Vtedy by žalovaný mohol tovar reklamovať, na čo by potrebovala poznať adresu predávajúceho. V prípade úveru však o reklamacii hovoriť nemožno. Okrem toho, aj keby bol tento výklad zákona odvolacím súdom chybný, tak predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala údaje o osobe veriteľa, teda aj adresu jeho sídla, na ktorej mohol žalovaný ako spotrebiteľ uplatniť akékoľvek námietky, sťažnosti, či podnety voči postupu veriteľa pri poskytovaní a splácaní úveru. Zákon č. 129/2010 Z.z. nemožno pritom vykladať natoľko formálne, že by bolo nutné vyžadovať, aby takáto adresa sídla veriteľa poskytovaného úveru bola v zmluve výslovne označená ako adresa, kde si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ako už konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 44/2020 zo dňa 28.4.2020 „aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy ako účel právnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu“. Čo sa týka povinného údajov o termíne konečnej splatnosti úveru /§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy 21.10.2014/ v predmetnej zmluve je výslovne uvedený údaj „Konečná splatnosť Úveru: 17.11.2024“. Nemožno mať preto žiadne pochybnosti, že predmetná zmluva obligatórnu náležitosť údajov o termíne konečnej splatnosti úveru obsahuje.

22. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s čl. 4 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).